

“Everybody loves Johnny”

Tien jaar geleden nam de wereld afscheid van The Man in Black, Johnny Cash (1932-2003)

“Ik zal een veel grotere ster zijn eens ik gestorven ben,” zei hij ooit met een knipoog tegen zijn jongere broer Tommy. En zie, tien jaar na zijn overlijden opent in Nashville Tennessee een museum rond The Man in Black, countryzanger Johnny Cash. Wij trokken naar de City of Music om de ziel van Cash op Instagram te vereeuwigen. Met de filter Nashville uiteraard.

In Nashville is Johnny hot. Zelfs de jeugd valt voor de ‘Man in Black’. Is het zijn rebels imago? De gekende pose met de middelvinger? Zijn muziek? De samenwerking met producer Rick Rubin in de jaren ‘90? De concerten in de gevangenis? *Everybody loves Johnny* krijgen we van de *Nashvillians* nogal veel te horen. Op **Broadway**, het kloppend hart van de *Music City*, is er geen ontsnappen aan. Cash is overall, tot in de toiletten van de honky tonks tref je kunstwerken aan ter ere van Cash. Het gitaarmonument op straat van zowat drie meter hoog draagt Cash op de body. Aan de overkant van de straat ligt **Hatch Show Print**, een wereldvermaarde drukkerij die nog met oude letterpress technieken werkt: de eerste poster die je er tegen het lijf loopt: de triple Johnny. De **Ernest Tubb Record Shop**, **Gruhn Guitar** (wat een collectie vintage gitaren heeft die man!),... Cash leeft in Nashville. Maar in het souvenirwinkelje is het toch wel Elvis die een heel rek krijgt, van bekers tot armbandjes. Cash blijft beperkt tot enkele t-shirts... waarvan eentje met Elvis. Het was in Nashville dat Elvis bij platenmaatschappij RCA maar liefst 250 hits opnam in **Studio B**, home of a 1000 hits. En evenveel anekdotes. Zoals Don Gibson die jarenlang rozen naar zijn ex-vrouw stuurde op hun huwelijksverjaardag. Er stak een kaartje bij: *Thank you for breaking my heart*. De dag dat ze hem verliet, schreef de man namelijk twee liedjes ‘Oh lonesome me’ en ‘I can’t stop loving you’. Het werden hits en zijn carrière was gelanceerd.

LEVEN IN DE SCHADUW

Het is echter niet in deze studio dat het Million Dollar Quartet in 1956 hun legendarische jamsessie hield. Je kent de foto wel: Elvis, Cash, Carl

Perkins en Jerry Lee Lewis samen aan de piano. Dat was in de Sun Studio in Memphis. Op de sessie gaat Jerry Lee Lewis op een bepaald moment zo uit de bol op de piano dat Elvis het afdraapt. “Niemand wil achter Jerry spelen, zelfs Elvis niet”, knipoogt Cash in zijn biografie. Grote ego’s slaan grote schaduwen. Tommy Cash (tweede foto linksboven) kan ervan meespreken. Hij trok in de jaren zestig op tournee met zijn acht jaar oudere broer. “Een jaar lang speelde ik in zijn voorprogramma, 120 concerten”, herinnert Tommy zich als we samen op de werf van het Johnny Cash Museum staan. “Maar als je optreedt met Johnny Cash, krijg je niet veel aandacht. Na dat jaar trok ik er weer alleen op uit. Het was al altijd zo geweest, zelfs in mijn jeugd jaren: *Hey, je bent een fantastische basketballer maar hoe is het met je broer?* Maar ik kan ermee leven hoor. Ik heb dankzij hem heel wat van mijn hel-

den ontmoet: Carl Perkins, Elvis...” We wandelen door het gebouw in 119 Third Avenue South, een zijstraat van Broadway. “Ik vraag me af of Johnny zelf wel enthousiast zou zijn over zo’n museum rond zijn persoon,” mijmert Tommy. “Ik zie hem al grappen dat we dat geld beter aan de derde wereld of zo zouden schenken. Hij zou wel trots zijn hoor.”

Tommy speelt nog steeds muziek. Hij bereidt momenteel zelfs een toernee voor waar hij hulde brengt aan zijn broer.

Cash was de eerste die pop in de country bracht. *De eerste gangsta rapper*, zei Snoop Dogg. *Doe wat je voelt*, was Cash’ motto. Het werd hem niet altijd in dank afgenomen. Zinnen als ‘I shot a man in Reno just to watch him die’ uit Folsom Prison Blues bleven hem achtervolgen. “Hij opende geen deuren, hij verbrijzelde ze”. Hij had een stem en hij wilde dat iedereen ze hoorde. Geen enkele platenfirma zou hem in een vakje stoppen. Zo wilde hij een gospelplaat opnemen. Maar Sun Records weigerde. Idem bij Elvis. Cash en Presley ruilden uiteindelijk Sun Studio voor RCA die wel oren had naar de wensen van de heren. They both loved the Lord.

BUCKLE OF THE BIBLE BELT

Dat ze zo gelovig waren, is niet te verwonderen. Nashville en Memphis liggen in de zogenaamde *bible-belt*, de gordel van de bijbel. En Nashville wordt met haar 800 kerken (!) al eens

de *buckle* genoemd, de gesp van die gordel. Religie speelde een belangrijke rol in het leven van Cash. Los van de drugs, drank en vrouwen was de man een diepgelovige ziel. “Europa was zijn favoriete plek om te toeren”, weet zijn nichtje Kelly ons te vertellen. “Hij snuisterde er graag in antiek- en boekenwinkels en kocht er heel wat oude boeken over theologie. Hij heeft een immense verzameling opgebouwd. Sommige boeken dateren van de 17de eeuw.” Kelly is een van de stuwende krachten achter het nieuwe Johnny Cash Museum. “Mijn moeder -de zus van Johnny- was conciërge in de **House of Cash in Hendersonville**. Het ging in 2004 dicht.” Dit was het huis waar Johnny en zijn vrouw June Carter Cash sinds 1968 woonden, tot hun dood in 2003. Het huis is te zien in Cash’ videoclip van ‘Hurt’, een cover van Nine Inch Nails. Het is dit pand dat door Barry Gibb van de BeeGees gekocht werd. Hij was een Cash-fan maar een maand voor het gerenoveerd was, brandde het af.” Een beetje verder in de straat brandde ook al een huis af. Dat van Roy Orbison in 1968. Hij

verloor twee zonen in de brand. Johnny en June liggen vlakbij begraven, naast elkaar op het Hendersonville Memory Gardens Funeral Home, net buiten Nashville.

BELL MEADE PLANTATION

We trekken verder in Nashville, langs de **Country Hall of Fame** en het **Ryman Auditorium**, de Mother Church of Country Music. Hier liggen de roots van de **Grand Ole Opry**, de langst lopende live radioshow ter wereld. Nergens kan je om de naam Cash heen. Zelfs in de residentiële buurt net buiten de stad loert de countrylegende om de hoek. In het historisch gebouw van de **Bell Meade Plantation**, waar ooit 126 mensen (lees: slaven) werkten en destijds wereldvermaard voor zijn paardenfokkerij, wijst de gids naar een portret uit de 19de eeuw van een van de bewoners, William Jiles Harding (foto rechtsboven). *Hij lijkt toch sterk op Johnny Cash nietwaar?*, meent de gids. Of in **The Parthenon**, een levensgrote kopie van het Griekse bouwwerk met binnen een huizenhoog beeld van Athena. In een van de galerijen treffen we een kunstwerk aan met een portret van Manuel, een hippe plaatselijke kleermaker die al decennia de groten der aarde van de meest bizarre kledingstukken voorziet. Maar Manuel wordt er geprezen als de couturier die de Man in Black kleepte.

Cash wordt hier aanbeden als een God. Nogal wiesdes met zo’n palmares: 1500 liedjes, meer dan 100 miljoen verkochte platen, 48 hits in de Billboard Hot 100 Pop Charts, 130 hits op de Billboard Country Singles en nog een handvol records links en rechts; hij is de enige artiest wiens liedjes zes opeenvolgende decennia lang in de hitlijsten opdoken. Als je zijn biografie uit hebt, vraag je je af hoe de man het in godsnaam klaar speelde met zo’n hectisch leven en een slopende verslaving aan amfetamines erbovenop. Anyway, he dit it. His way. R.I.P. Johnny.

(mlt/foto mlt)

www.visitmusiccity.com

